

bliver endda ikke herved! Dette er blot det første Udslag af Galskaben. Der vil følge andre efter. Hr. Hansted har allerede i den Grad mistet al sund Sans og Samling, at han som alle indskrænkede Personer, der bliver grebne af noget nyt, har faaet den Idé om sig selv, at han har en Mission at udføre her. Han vil være den ny Tids Profet hos os, stifte Parti, gøre Optøjer kort og godt, . . . saadan som det er Mode i vore Dage!“

Frøken Ragnhild havde med en Søvnængers mekaniske Bevægelser løst Hatten af sit Hoved og var gaaet hen til Vinduet. Her satte hun sig ligesom overvældet af Træthed ned paa en Stol og gav sig til — med Albuen støttet til Vinduskarmen og Hagen hvilende i sin Haand — at stirre ud i Gaarden. Saa snart hun imidlertid mærkede, at Faderen var standset henne i en Krog af Stuen og derfra iagttog hende, lænede hun sig tilbage mod Stoleryggen og sagde, uden egentlig at mene det:

„Ja, paa en Maade er dette vel kun, hvad man maatte vente efter den Retning, Hr. Hansteds hele Udvikling i den senere Tid har taget. Det har jo længe været at mærke paa ham, at det vilde bære hen imod noget saadant.“

„Ja, det er netop det, jeg ikke helt kan lade